

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl Mgr. Ondřejem Mrákotou jako samosoudcem v právní věci žalobce: **Ing. E. S.**, zastoupený JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje**, Odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení, se sídlem Kocourovec, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného o blokové pokutě ze dne 30.6.2009, číslo pokutového bloku JK/2006 0041422, ve věci dopravního přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **ne m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 20.11.2009 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného o blokové pokutě ze dne 30.6.2009, číslo pokutového bloku JK/2006 0041422.

Podanou žalobu odůvodnil tím, že mu dne 24.9.2009 bylo doručeno Oznámení Městského úřadu v Ivančicích o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení (dále jen „Oznámení“), z něhož a z následné telefonické komunikace s uvedeným městským úřadem zjistil, že byl mj. v minulosti shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f), bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), který měl spáchat dne 30.6.2009 v 9.21 hod. na silnici I. třídy č. 35 v km 271 směr Ostrava. Jakého porušení zákona se vlastně dopustil a za jaký skutek mu byla uložena pokuta se dozvěděl až z obsahu Oznámení žalovaného o uložení blokové pokuty v blokovém řízení ze dne 1.7.2009, které mu poskytl Městský úřad v Ivančicích, přičemž toto oznámení mu muselo být přeloženo do německého jazyka. Žalobce opakovaně zdůraznil svou neznalost českého jazyka s tím, že vše mu bylo z českého jazyka překládáno do jazyka německého a dále uvedl, že nepopírá, že byl skutečně v daný

den příslušníky Policie ČR zastaven při jízdě vozem r.z. HL A 1000. Policisté s ním však následně vedli komunikaci výlučně v českém jazyce a byli jím v jazyce německém a anglickém upozorněni na to, že jako příslušník Rakouské republiky český jazyk neovládá. Přes toto sdělení s ním policisté i nadále komunikovali jen česky a dali, zejména pomocí posunků na vědomí, že aby mohl pokračovat v jízdě, musí uhradit částku 1.000,- Kč. Pokud jej policisté také současně informovali o následcích projednání přestupku v blokovém řízení, o tom, že souhlasem s projednáním přestupku v blokovém řízení vyslovuje souhlas s tím, že ke spáchání přestupku došlo, a o souvisejícím bodovém hodnocení, stalo se tak také výlučně v českém jazyce, který neovládá. S poukazem na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, § 51 zákona o přestupcích a § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), namítl, že byl při vydání napadeného rozhodnutí zkrácen na svém právu na tlumočníka, když neovládá jazyk, v němž se jednání vedlo. Nemohl tak využít ani svého práva na projednání přestupku ve správním řízení a ověřit věrohodnost důkazů, které podle žalovaného osvědčují jeho protiprávní jednání. Policisté mu dle § 4 odst. 2 správního řádu neposkytli řádné poučení, neboť poučení v českém jazyce nelze za poučení považovat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004 č.j. 6 As 49/2003-46 uvedl, že dané rozhodnutí je přezkoumatelné podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) s tím, že nejsou dány důvody pro odmítnutí žaloby podle § 68 písm. a) s.ř.s. pro nevyužití opravných prostředků v řízení před správním orgánem, jejichž existenci Nejvyšší správní soud shledal v řízení, v němž vydal uvedený rozsudek. V jeho případě totiž nelze dospět k závěru, že své právo na podání opravného prostředku nevyužil, protože nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení. V důsledku jazykové bariéry totiž nevěděl, že je s ním vůbec nějaké řízení vedeno, byl vystaven situaci, kdy na něm policisté požadovali uhrazení peněžité částky, aniž by mu bylo známo, z jakých důvodů a v souvislosti s jakým jeho konkrétním jednáním je tato úhrada požadována.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Krajský soud dospěl k závěru, že podaná žaloba proti výše napadenému rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty v blokovém řízení je nepřipustná, protože pokud s.ř.s. označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a *minori ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí [zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“)], které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004 č.j. 6 As 49/2003-46).

Důvodná není ani v tomto směru žalobcem vznesená námitka jazykové bariéry a v důsledku ní údajně nedostatečného poučení Policií ČR při předmětné silniční kontrole, přestože i na blokové řízení je třeba vztáhnout pravidla stanovená správním řádem, v čemž se soud se žalobcem shoduje. Právo na tlumočníka ve smyslu § 16 odst. 3 správního řádu přitom nevzniká bez dalšího jen na základě pouhé skutečnosti, že obviněný z přestupku (účastník správního, resp. blokového řízení) je cizím státním příslušníkem a z tohoto důvodu neplyne bez dalšího ani povinnost správního orgánu o možnosti uplatnění práva na tlumočníka obviněného z přestupku (účastníka správního řízení) poučit. Uvedené plyne již z toho, že správní orgán není povinen cizinci (popř. i českému státnímu občanovi, který není příslušníkem národnostní menšiny) tlumočníka ustanovit, ale tento cizinec má na tlumočníka právo jen v případě, že sám prohlásí, že neovládá jednacím jazyk dle § 16 odst. 1 správního řádu. To je zcela v souladu se zněním článku 37 odst. 4 Listiny, podle kterého kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Teprve v případě takového prohlášení správní orgán poskytne takovému účastníkovi řízení potřebnou součinnost při výběru tlumočníka, zejména mu umožní nahlédnout do seznamu tlumočnicků a poskytne mu čas pro jeho výběr a zvolení. Krajský soud však posoudil až v podané žalobě uplatněnou námitku neznalosti českého jazyka jako ryze účelovou, protože i z obsahu předmětného pokutového bloku, dílu A, série JK/2006 0041422, který si soud vyžádal, lze dovodit, že ani nenastaly okolnosti, které by jakkoliv nasvědčovaly tomu, že žalobce jednacím (českému) jazyku nerozumí. S ohledem na obsah pokutového bloku a skutková tvrzení žalobce nelze předpokládat, že by žalobce i při neznalosti českého jazyka nevěděl za situace, kdy byl při jízdě motorovým vozidlem zastaven policisty a platil částku 1.000,- Kč, která je spolu s identifikačními údaji na daném pokutovém bloku uvedena (překlady číslovky dle názoru soudu není třeba), že se jedná o placení pokuty za dopravní přestupek a to navíc za situace, kdy žalobce byl již dle svých vlastních skutkových tvrzení za přestupek zjevně opakovaně postižen, neboť měl dosáhnout 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Pokud žalobce s ukládanou pokutou nesouhlasil za situace, kdy nemohl objektivně předpokládat, že by šlo nějakou jinou platbu, nic mu nebránilo pokutu neplatit, resp. nepodepsat pokutový blok, popř. na pokutovém bloku v německém či jiném jazyce uvést své připomínky.

Nadto je třeba uvést, že ani v případě, v němž by bylo třeba přisvědčit žalobci, že ze strany policistů došlo v daném blokovém řízení k pochybení, nemělo by to za následek založení přezkoumatelnosti rozhodnutí o uložení blokové pokuty soudem, neboť toto přezkoumání je ze samotné povahy věci pojmově vyloučeno, jak rozvedeno výše. Otázka, zda vůbec bylo v tomto případě vůbec vydáno rozhodnutí o uložení blokové pokuty, zda např. blokové řízení netrpí takovými vadami, jež by mohly mít za následek nicotnost rozhodnutí o uložení blokové pokuty, by však mohla být řešena např. v řízení o prohlášení nicotnosti dle správního řádu.

Krajský soud vzhledem k tomu, že v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodoval o věci bez nařízení jednání, neustanovoval žalobci, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, tlumočníka, protože taková potřeba ani pro jednání před soudem nevyšla najevo, neboť žalobce je zastoupen českým advokátem (§ 64 s.ř.s. a § 18 odst. 1,2 o.s.ř.) (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2003 č.j. 3 Azs 26/2003).

Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud žalobu směřující proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty žalovaným tímto usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s jako nepřipustnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 29. března 2011

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

Mgr. Ondřej Mrákota, v. r.
samosoudce